

"Οταν οι Καπουτζίδιανοί έμαθον τὰ συμβαίνοντα, ήπεισαν! ἐπὶ τῶν δνων των καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς ἀρταγας. Οἱ Κουλιακιῶτες ἰδόντες τὸν Καπουτζίδιανοὺς ἐπερχομένους ἐπὶ δνων καὶ νομίζοντες ἕαυτοὺς ἡδικημένους ἀν πολεμήσωσι πεῖη, εἰσῆλθον καὶ αὐτοὶ εἰς τὰς λέμβους των καὶ ἀνέμενον αὐτοὺς ἔτοιμοι νὰ ἀνταποδώσωσι τὴν προσβολήν. "Οταν ἔφθασαν οἱ Καπουτζίδιανοί συνήφθη γαῖδονρον - πλαβονπόλιμονς ἐξ οὗ νικήται ἐξῆλθον οἱ Καπουτζίδιανοί, δὲ δὲ Κουλιακιῶτες κατηγχημένοι ἀπῆλθον μὲ τὶς πλάβις εἰς τὰ ἴδια.

Τὸ μυθικὸν τοῦτο ἰστόρημα ἔχει τὴν ἀρχήν του εἰς τὴν πρόθεσιν τῶν Θεσσαλονικέων νὰ εἰρωνευθῶσιν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ὄνηλασίαν τῶν κατοίκων τῶν Καπουτζίδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰς πλάβιας τῶν κατοίκων τῆς Κουλιακίας.

Αἱ Καπουτζίδες, χωρίον παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ πρὸς Α. αὐτῆς, ἔχει πλουσιώτατον ἔδαφος καὶ παράγει ἀρίστας καὶ ἀφθόνους σταφυλάς, οἱ κάτοικοι δὲ μεταφέρουσιν αὐτὰς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐπὶ δνων, δι' ὅ καὶ πάντες εἶναι κάτοιχοι ἐνὸς τούλαχιστον δνου. "Ως ἐκ τούτου, ἐπειδὴ οἱ πλούσιοι ἔχουσι περισσοτέρους τοῦ ἐνὸς, εἰς τὸ χωρίον τοῦτο οἱ δνοι/εῖναι περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων. Ὄνηλατοῦντες δὲ καθίστανται ἀστειότατοι, λό/φ τῆς ουμψικῆς· τῶν ποδῶν αὐτῶν κινήσεως.

Η. Κουλιακία πρὸς Δ. τῆς Θεσσαλονίκης καὶ παρὰ τοῦ Αξιον ποταμού, πρὸς μεταφοράν τῶν προϊόντων αὐτῆς (σιτηρῶν, ἵθηνον κ.τ.λ.) εἰς τὴν ἀγόραν τῆς Θεσσαλονίκης μεταχαιρίζεται ἐν εἰδίσι, μονοξύλων λίαν ἐπικινδύνων διὰ τὸν μῆ καλῶς ἐξησκημένους. Οἱ λέμβοι αὗται εἰς μὲν τὸν ποταμὸν ταχυπλούσιν, ἀλλ' εἰς τὴν θάλασσαν εἶναι βραδύτατοι, δι' ὅ καὶ η παροιμία «κουλιακίωτη πλάβια» προκειμένου, περὶ βραδυκινήτου. Αἱ πλάβαι αὗται καὶ δταν ἐν τῇ θαλάσσῃ οὐριοδρο-

μοῦσι ἔχουσι τὸ γραφικώτατόν των πανί, καὶ δταν εἶναι παρὰ τὴν ἀκτὴν δεδεμέναι, προκαλοῦσι τὸν γέλωτα, γεννῶσι δὲ τὴν ἀπορίαν, πῶς σήμερον ἔτι, ἐν πλ. ἥρει Εὐρώπῃ, εὑρίσκονται ἀνδρες μεταχειριζόμενοι τὸ ἀρχαίγονον τοῦτο τῆς ἀκτοπλοΐας μέσον. Ἡ παράδοσις ἔχει ὡς ἔξῆς:

#### (Δεκτικὸν Θεσσαλονίκης)

Μνιὰ φουρὰ κ' ἔναν κιόδο οἱ Κουλιακιῶτις ξοῦνται τσὶ Καμπτζίδιανοί πὸν εἰχαν ἀμπέλια καὶ αὐγοὶ δὲν εἰχαν. Πῆραν τσὶ πλάβις καὶ ξικάνησαν ἀπ' τὸν χουριό τς νὰ πᾶν στὸν μικρὸν Καράμιτουρον γιὰ ν' ἀρτάξουν τ' ἀμπέλια. Οἱ Καμπτζίδιανοί σὰν εἶδαν, τὶ ξικαναν, καβάλλικιφαν καὶ αὖγοι τὰ γαῖδονρια, πηγαὶ τοὺς μασταγάρις (δόπαλα) καὶ γιουρούντησαν (ἀρμητσαν) νὰ διώξουν τοὺς Κουλιακιῶτις. Οἱ Κουλιακιῶτις μὲ τὰ πλατού καὶ οἱ Καμπτζίδιανοί μὲ τοὺς μασταγάρις καὶ μὲ τὰ γκατζόλια (χαῖδεντικὸς γαῖδονράκια) κυνηγιοῦνταν, ὥσπου βρήκαν τὸν ζόρο οἱ Κουλιακιῶτις καὶ μπήκαν στὸν πλάβις καὶ ἔκαναν πανιά. Τότις οἱ Καμπτζίδιανοί τοὺς κυνήγσαν, μὰ σάν στάθκαν τὰ γκατζόλια καὶ δὲν έμπιηναν παραπάν στὴ θάλασσα, γύρισαν πίσου καὶ πήγαν στὸν χουριό τς. Ἀπὸν τότις πειὰ οἱ Κουλιακιῶτις δὲν τοὺς κούνηπαν ἀπ' τὸν χουριό τς».

## ΟΙ ΚΟΥΛΙΑΚΙΩΤΙΣ ΚΙ ΟΥ ΚΑΤΗΣ

Τοὺς κατοίκους τῆς Κουλιακίας ἀλλοτε ἐθεώροιν ως λίαν ἀπλοίκους καὶ ἀγαθούς. Δι' ὅ ἐπλασαν εἰς βάρος των καὶ τὸν ἔξῆς μύθον:

Ἐπειδὴ ἡ κωμόπολις τῶν εὑρίσκεται πρὸς Δ. τῆς Θεσσαλονίκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Αξιοῦ, τὴν πρωῖαν δταν ὁδεύουσι πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὸ ἐσπέρεας ὅταν ἐπιστρέφουσιν ἐξ αἴτης ἔχουσιν ἐμπροσθέν των τὸν ἥλιον.